

SOBEM DERSHANESİNDE OYUNCAK ARABA

İkinci dünya savaşının olduğu, yoksulluğun kader olduğu yıllarda, kuşu keklik otu kekik olan Afyon'un Dazkırı kazasının çiftlik köyünde doğdum. Çocukluğum baharı, yazı, sonbaharı görmeden kışı gördü. Hiç oyuncuğım olmadı. Çalı çırpıdan yaptığımız atlara biner tozu dumana katar koştururduk. Ayağım ilk cızlavat marka lastik ayakkabıya rahmetli Menderes döneminde kovuştı. Çocukluğumda; “Ah iki takım elbisem olsa, birini her gün, diğerini de bayramlarda giysem” diye; gençliğimde ise; “Ah bir bisikletim olsa.” Diye hayal kurardım maalesef hayallerim gerçekleşmeden çocukluğumda, gençliğimde geçip gitti. Hayallerim yıllar sonra öğretmenliğe başladığımda, ilk maaşım ile ikinci el bisiklet aldığımda gerçekleşti. Şimdi arabam da, elbiselerim de var. Bütün bunları yazmama ve hatırlamama; SOBEM dershanesinde, kullanılmış oyuncak arabaya hayran hayran bakan öğrencim “Enis SARI” sebep oldu. Nasıl mı? Anlatayım:

Allah, bana, eğitim hayatımda hiçbir eğitimciye nasip olmayacak imkân verdi. 34 yıl devlette hizmet ettikten sonra Yurtdışında Türk işçilerin çocuklarını, İzmir ve Manisa’da özel kolejlerde varlıklı aile çocuklarını, kuruculuğunu yaptığım Manisa Belediyesi Gençlik Merkezindeki MABEM dershanesiyle, Soma’da Soma Belediyesi’ne ait SOBEM dershanesinde, maden işçisi, yoksul ve dar gelirli aile çocuklarını tanıma ve onlara hizmet etmeyi nasip etti. Bu engin tecrübe sayesinde yoksulluğun, yetimliğin, kimsesizliğin çocuk kalplerdeki yükünü ve etkisini görmemi sağladı.

Bir gün kızımı evinde ziyarete gittim, ev temizliği yapıyordu. Bir köşede çöpe atılmak üzere içi oyuncak dolu bir çuval gözüme ilişti. Çuvalı döktüm içinde daha el değmedik oyuncaklar vardı. Bunları seçerek arabama aldım. Kızım: “Ne yapacaksın baba onları?” diye sorduğunda, ben de: “Pazarda satacağım.” diye cevap verdim. Netice olarak bunları Soma’ya dershaneye götürdüm ve çalışma odamda bulunan dolabın üzerine bunları sıraladım. Bir gün rehberlik dersine girdiğim sınıftan çıktığımda 6. Sınıf öğrencisi Enis SARI arkamdan odama geldi. “Hayrola yavrum bir isteğin mi var, bir şey mi soracaksın?” dedim. “Hayır, hocam” dedi. Derslerin nasıl, dediğimde yere baktı. Belli ki iyi değil, bu arada ben Enis’e dikkatlice bakmaya başladım. Enis, oldukça sevimli ve masum bir çocuktü. Babasının ne iş yaptığını sordum; “Babam yok hocam, Antalya’da bir kuyu temizliği sırasında, ben küçükken zehirlenmiş ve kuyuda ölmüş. Ben pek hatırlayamıyorum” dedi. Annesini sordum; “Annem de yok hocam, Antalya taraflarında imiş ama görüşemiyoruz, aradığı soruğtu yok. Enis’e soru sorduğca aldığım cevaplar karşısında içim daralmaya başladı. Burada kimin yanında kaldığını sorduğumda ise; üç kardeşiyle halasının yanında kaldığını söyledi. Konuştukça hem Enes duygulanıyor, hem ben. Ne ise kendisine biraz harçlık verip ve odamda bulunan oyuncaklardan en beğendiğini almasını söyledim. Gitti bana göre en eski oyuncuğı aldı. Israr ettimse de daha iyi, daha göz alıcı oyuncak arabayı aldıramadım. Hemen ertesi gün halasını dershaneye çağırdım. 35 yaşlarında olmasına rağmen 50 yaşlarında bir bayan görüntüsü var. Aynı şeyleri halasından da dinledim. Cenkyeri İlköğretim Okulu’nda aile birliği kanalıyla 400 TL. Maaşla çalıştığını, yaz tatilinde maaş alamadığını, çocuklarla beraber tarla işlerinde çalıştıklarını, kış aylarında Cumartesi -Pazar günleri de ne iş bulursa çalıştığını söyledi. Elleri, inşaat işlerinde çalışanların ellerine benziyordu. Kendisini yeğenleri için feda etmişti. Tebrik ettim; Bu çocukların sevabı sana yeter, izin verirsen ben de bu sevaba ortak olmak istiyorum, dedim. Bundan sonra dershaneye gelen her iki yeğenin katılım paylarını yatıracığını söyledim ve yeğenlerinin çanta kırtasiye eksikliklerini de tamamladım. Hem çocuklar, hem de halaları çok sevindi. Enis’e harçlığını verirken: “Bak Enis, notlar düşerse bu harçlıkları geri alacağım.” diye takılıyordum. Dershanede herkes, Enis’i, benim manevi torunum olarak biliyor ve öyle görüyordu.

Yine bir gün erkenden dershaneye gittim, ders saatinin başlamasına daha 45 dakika var. Öğretmenler odasında çayımı içtikten sonra odama gittiğimde; Enes'i, cama kendinden geçmiş vaziyette dolabın üzerindeki oyuncak arabalara bakarken gördüm. Yanına geldiğimin farkında bile değildi. "Enis hayrola ne yapıyorsun bu saatte?" dediğimde, irkildi ve yüzünde bir mahcubiyet belirdi. Kapıyı açtım ve dolabın üstünden en beğendiği arabayı almasını rica ettim ve utana sıkıla beğendiğini söyleyebildiği arabayı ona verdim.

Ben bu olayı yakın dostlarım Sosyal Hizmetler İl Müdür Yardımcıları Mehmet Dedebaş ile Murat Nail Gelgeç'in de bulunduğu bir dost meclisinde anlattım ve evlerinde çocuklarına ait giyilmiş ayakkabı ve elbise ne varsa bana getirmelerini ve bunları dershanede değerlendireceğimi söylediğimde, bu iki arkadaşım; hocam, dediler onun kolayı var. Bizim orada Sosyal Hizmetlerin şubesi var. Orada Cafer Öcal arkadaşımız var, ona git anlat o çocuğa biz 400 TL maaş bağlayalım. Hayrola nereden dediğimde. Hocam; yeni kanun çıktı, sosyal güvencesi olamayan ve bakıma muhtaç çocuklara devlet 400 TL. Maaş bağlıyor dediler. Hemen ertesi günü gittim kurumun müdürü Cafer beyi buldum ve kendisine durumu anlattım, sağ olsun ilgilendi ve işlemleri başlattık. Yakında Enis 400 TL. Maaşa kovuşuyor. Bu gelişmelerden sonra, başarı durumuna göre dershanenin en son sınıfında olan Enis, deneme sınavlarında dudak uçuklatacak bir yükselme ile en başarılı sınıfta yerini aldı. Enis'in hedefi polislikti. Bu başarıdan sonra polislik Enis'e az geldi. Soruyorum Enis ne olacaksın dediğimde, Hocam, polislerin getirdiği suçlulara ceza vereceğim, Hâkim olacağım diyor. Merdivenin son basamaklarında bulunmam nedeniyle Enis 'in hâkimliğini görür müyüm bilemem? Ama hep Enis'in hâkim olması için duacı olacağım.

Belirtmek istediğim ayrı bir husus da, 1986 yılında kardeş okulun daveti üzerine Almanya'ya gittiğimde, oradaki yurttaşlarımız bana dediler ki, hocam burada dilenci yoktur. Çalışamayacak durumda olan özürülülerle bakıma muhtaç olan çocuklara devlet maaş veriyor, dediklerinde ağızım açık kalmıştı. Gerçekten dikkat ediyor musunuz? Sokaklarda hiç özürülü dilenciye rastlıyor musunuz? Evet, şu anda Avrupa da ne varsa Türkiye'de fazlası var Allah devletimize milletimize zeval vermesin. Ülkemiz için çalışanlara da Allah sağlık ve afiyet versin.

SOBEM'İN GÜZEL VE ŞİRİN KIZI S.

Soma Belediyesi SOBEM dershanesinin en güzel, en çalışkan ve en sempatik kızlarından biridir. Öğretmenlerine saygılı, arkadaşlarla olan ilişkisi sempatik, girdiği yeri neşelendiren cıvıl cıvıl bir öğrencimizdir. Kendisine "Çok güzel bir kızsın. Manisa'da senin kadar güzel kız yok." diye takıldığımda, S.: "Manisa'da bile benim kadar güzel kız yokmuş." diye arkadaşlarına kendisini övermiş. Her dershaneye gittiğimde mutlaka bir bahane ile beni görür, ya notlarını gösterir, ya da bir şeyler sorar; ben de her zamanki "Güzel kız" diye iltifatımı eksik etmem. Sadece S.'ye değil, diğer öğrencilerime de erkekse "yakışıklı", kız ise "güzel kız" diye iltifat etmek eğitim hayatımdaki alışkanlıklarımdandır. S. de iltifatlarımdan inanılmaz sevinç duyduğunu okulda öğretmenlerine, evde anne babasına gururla anlatmış. Bu yaşlardaki gençlerin hassasiyetini kırk üç yıldır gözlüyorum. Özellikle karma okullarda gençlerin en yumuşak karnı, birbirlerine güzel görünmeleri ve güzelliklerinin özellikle anne babaları, öğretmenleri tarafından dillendirilmesidir.

Bir gün dershaneye gittiğimde beni gören S. benden kaçır bir şekilde uzaklaştı. Teneffüslerde yanıma gelmez oldu. Ertesi günlerde baktım teneffüste yalnız başına bir köşeye çekilmiş ve olabildiğince üzüntülü bir hali var."S. ,hayrola hasta mısın neyin var?"

dediğimde kaçarcasına yine benden uzaklaştı. S.'nin bu davranışlarına bir türlü anlam veremedim. Dershanenin müdürü Tuncay Bey'e S.'nin durumunu sorduğumda “ Hocam, maalesef S.'nin anne babası boşanmak üzere mahkemeye başvurmuşlar. Bu ayın 27'sinde de duruşmaları varmış.” dediğinde S.'nin benden kaçışının sebebini anladım. Hemen S.'yi çağırdım. Olayı bir de S.'den dinledim ve Tuncay Bey'in verdiği bilginin doğruluğunu öğrendim. Bir an ne yapabilirim, diye düşündüm. Hemen aklıma annesini çağırmak geldi. Çağırdım, bir süre sonra annesi geldi. Baktım kızım yaşında bir bayan. Sebebini sordum. Beyinin kredi kartını kaynağına verdiğini, kaynağının da limit dışı harcama yaptığını, yaptığı harcamayı ödeyemeyince borcun üzerlerine kaldığını ve maddi sıkıntı içinde olduklarını söyledi. Bunun üzerine ben de evlenirken “ tasada, kederde ve sevinçte beraber olmak üzere” nikâh defterine imza attıklarımı kendisine hatırlattım. Ve dedim ki “Hiçbir evlilik birinci evliliğe benzemez, gençsiniz çalışır bu sıkıntının üstesinden gelirsiniz. Ancak şunu unutma! Bak gençsin, yalnızlık Allah'a mahsustur. Yarın talibin çıkacak evleneceksin. Kızın S.'yi de hâkim sana veya babasına verdi. Zaman zaman evine gelecek. Pekâlâ, evlendiğin adama kızının nikâhı düşer mi düşer. Veya evlendiğin beyin de aynı yaşta bir erkek çocuğu varsa aynı evde bulunmaları sıkıntılı olmaz mı?” dedim ve kitabımdaki “AÇIM AÇIM AÇIM” başlıklı yazımı kendisine okuttum. Yazıyı okuduktan sonra bayan bir tuhaf oldu. Ve “Ben bunları hiç düşünmemiştim hocam.” dedi.

Arkasından beyini çağırdım. Aynı şeyleri beyine de söyledim. Ve aynı yazıyı ona da okuttum. Evliliği sıkıntıda olan okurlarım mutlaka bu kitaptaki “ AÇIM AÇIM AÇIM!” başlıklı yazımı okusunlar. Sanmasınlar ki birinci evlilikte yaşadıkları problemler, ikinci evliliklerinde olmayacak. Birinci evliliklerinde yaşadıkları problemin sarmalını, ikinci evliliklerinde de yaşacaklarını asla gözden irak tutmasınlar. Nihayet her ikisi de yumuşadı. Duruşmaya kalmadan mahkemeyi geri aldılar. S.'nin de yuvası kurtuldu. Bizim güzel kız S. babasının da evde olduğu bir zamanda, bir öğle teneffüsünde SOBEM'in bütün öğretmenlerini evine davet ederek annesinin yaptığı güzel pasta ve böreklerden bizlere ikram etti. Ve S.'nin de eski neşesi yerine geldi.

Bu arada yurt dışında kalmam nedeniyle oradaki aile yapısını da kısmen inceleme fırsatı buldum. Batıda aile hayatı maalesef büyük bir çöküntü içinde. Bu çöküntü sonucu babası belli olmayan çocuk sayısının oranı günden güne korkutucu bir şekilde artmaktadır. Almanların bizim aile yapımıza olan övgülerini bizzat yakın Alman dostlarımdan işittim. Özellikle Alman dostlarımla bulunduğum bir toplantıda lisemiz Kardeş Okul Ingolstadt Apian Lisesi Müdürü Dr. Frans RİEDERER'in Türk aile yapısı hakkındaki konuşması beni oldukça duygulandırmıştı. Aile yapımıza imreniyorlar. Hastaneye düşen bir Alman'ın çocuğu dahi ziyaretine gelmezken, yurttaşlarımızdan biri hastaneye yattığında eşinin dostunun ve uzak hemşerisinin hastane ziyaretleri bile dikkatlerini çekmektedir. Özellikle bizzat şahit olduğum bir olayı anlatarak işin vahametini sizlere arz etmiş olayım. Almanya'da, Bielefeld'de okul aile birliğinin tertiplelediği ve yüksek dereceli bir polis yetkilisi tarafından verilen “ Almanya'da Çocuklara Cinsel Taciz” konulu konferansa katıldım. Konferans sonucu her dilde hazırlanmış “NEREYE GİDİYORUZ” başlıklı bir broşür dağıtıldı. Ben de Türkçe hazırlanan 55 sahifelik broşürü aldım ve bir solukta okudum. Bu broşürden size bir paraf sunduğumda, Almanya'da aile yapısının ne büyük çöküntü içerisinde olduğunu arz etmiş olacağım.

Sahife 53. başlık “ COCUKLARA CİNSEL TACİZDE SUÇLULAR”

Yakın sosyal çevrede seksüel anlamda şiddetin suçluları genellikle erkekler olmaktadır. Bunlar da genellikle aile dışından değil, çocukların güven duyduğu aile

yakınlarından birisidir. Suçlular genellikle aileden birisi, üvey baba, üvey erkek kardeş, annenin bir erkek arkadaşı veya amcası veya babası da olabiliyor. (Geniş bilgi: www.polizei.propk.de)

Başka söze hacet var mı? Evet sonuna kadar aile. Dünya cennetinin huzurlu bir aile olduğunu unutmayalım. Bu huzuru temin de karı koca her ikisinin görevidir. Reçetesi ise:“Kadın deli olduğunda erkek veli, erkek deli olduğunda kadın veli olacak.” Şu anda ülkemizin en büyük teminatı aile yapımızın hala dipdiri olmasıdır. İnadına ailemizi yaşatalım. Çocuklarımızın ruh sağlığı ve başarısı açısından bunun önemini belirtmeme gerek var mı bilmiyorum?